د مينې خـــدايه ســتا کلام دې تل ما ته لاربښــــــــود سي
مــين دې کړم راوښـــيه چــې مينه څــنګه دود ســــــي
شنه ژبه، مست خـــــــيال او هسک قلم دې چې بېرزو کړ
سـپرلي دې چې کړم پوه مې کــړه چې واورې څنګه رود سي
مليار

ټال
شعري ټولګه

Ketabton.com

مليار حکمت الله

۱۳۸۷ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړکې دا ستا ښکلو لیمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په در کې مات وزر پرېوتی

ورمې د مړې ځمکې پر سر دم د عیسی ورپوکړ
بیا به ژوندۍ سي پرې له پاسه شین نظر پرېوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سیلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوډۍ
د مین زړه خوړلن کې ګوره څه هنر پرېوتی

ورمې د هیلو کاروان راووست د اوربل سیوري ته
څکه جبین کې د لیلا نوی اختر پرېوتی

ساقي پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېدیا د مینې کې غاټول سوی ځیګر پرېوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل څکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټتر پرېوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټیک د لمر وټومبي
ځـــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګـــوره د حـــورو پر بشـــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصیږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لـــمر پرېوتی

ځولۍ د پرښـــو لپه، لپه باران لا تازه کـــــړ
ملیاره ســــــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷المریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغړم څو مې تن په پخېدو سي
د مينې سور انګار سم ګوندې يار په سوځېدو سي

د اوښکو څاڅکي اړوم په تال کې د سکروټو
سينه په تيغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ريبار د ژبې ولړم خوږو خوږو سوالو کې
د هيلو ګل ډالۍ کړم څو جوګه د قبلېدو سي

چې څنګه تږې سترګې مې ورپربوځي په لېمو يې
د شرم سورکۍ وريځ يې را خوره په اننګو سي

وروالوزي نسيم د سويو سويو اسويلو مې
غوټۍ د سورکو شونډو يې ورو ورو په رپېدو سي

د خولې بلبل سي تږۍ له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مرغه چونۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

محراب د وريځو وتړي تکل چې د سجدې کړم
ارمان د پستو شونډ د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حــــسن سین کې هغه سره سپینه له شرمه
خبر نه چــــې شېبې د خـــوړ دیدن پـــه تېرېدو سي

چې ســـــم تندې وهلې شـــونډې ورسیږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــه ختمېدو سي

مالت ته د دیدن تږی راغـــــــــلی تږی درومم
شـــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوایي څلورمه نېټه ۱۳۷۷المریز کال)

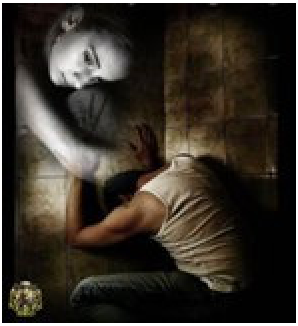

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور څڅې

غسل د باران ته د غزل ناوې بربنډه سوه
تود بازار د مينې سو حيا ترېنه په څنډه سوه

بيا دورې د عطرو د وږمې په لاس کې ولوېدې
نقد يې ځای ونيوه سېلۍ ترينه په منډه سوه

دا د چا د سوي زړه خوږلن دی په بيديا وو کې
زيرې د چا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عيسا کفن د سپينې واورې وڅيره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنډه سوه

لمر په ډېره مينه پر غريب څڅې د نور کاږي
لښته د سيلۍ يې لوڅو ډډو ځنې لنډه سوه

ښکاري تر پالنګه يې رسېدلی د مليار قدم
زوکړه د ګل لرې نه ده ځمکه ګوره ټنډه سوه

(د ورې ديرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ســـــتا د زلفو کړلیچو کې خـــوځند یون به مې مات نه سي
ســـــرکې ستا د کوڅې مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر ســـــر به ماته د ســـــرو شـــونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

څـــــو ګربت د ارمـــــان کاږي د یاغي احـــساس وزرونه
د ســــــپوږمۍ د ښـــار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ســــــتورو سپین خـــــالونه د تیارې په توره ټنډه
روڼ خــــیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخـــــــــته وسولوه ګوتې څـــــو کوی سې رژوه مې
پـــــــــه توده غبرږ یې پر بوځم شین پرون به مې مات نه سي

پـــــو کوه د باد شـــــپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لــــــــورې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

کــــه ته حــــوره د جنت سې زه به تـــور رنګ د بلال سم
ســــــتا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غـــــور ځولی پاس پر ســـر يې پښه رسا ړده
چېرته جوړ لــــه ښيښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه درياب نګار مې څنګ دی
کـــــه دنيا رقيب، رقيب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټکور

ډېرۍ د زوزو په لمبو اړوو
په ټټ د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوړه سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګوندې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسوېلو اړوو

د هيلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې څڼو کې ويده نه سو ويښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهيد ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر سر يې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نیــــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو څــــــه له په شپو اړوو

د خـــــتګر کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېني پــــــــه پردو اړوو

د غـــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملــــــــــیاره ګاټي به ترڅو اړوو

(د غبرګولي ځلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته څڅېدلې څاڅکې
د وريځ له سترګو نه يم
خير دی که ومې ځبېښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ايشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ايرو نه به يې
شين سرراوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولړوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوايي اته ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چینې غاړې ته
څو زرین خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چینه وچه وه ډبرۍ وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه یې د ژبې لاندې وویلې
د پورې شنه کلي باغو ته یې په حسرت وکتل
او خوب یې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې یوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بڅره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ویلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

ځاري د میوند د زمرو لاره نن
پېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه ځادر لرې کړي
کله له خېبره تاو راتاوه سي

مارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاړوګره تاو راتاوه سي

زلفې د نور کاږي پر ویده احساس
څومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوال کړه نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هيلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انـــځره تاو راتاوه ســــــي

بيا ســـتړې ککۍ د سالو اور غوارې
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســــــي

نه ځاځي ګريوان نه سته په ستر ګو کې
اوښـــــکه مروره تاو راتاوه ســــــي

غـــــوځ به د ملـــيار ژبه سرونه کړي
لړ کـــــــه بېخوره تاو راتاوه ســــــي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغیار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د مچ عنقا څه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غواړي
د کنډاسې خوله خندا څه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احساس د لیونیانو
عقله وېره له بلا څه په کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې ټال کړم
دې ښامار لره همسا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی سپېڅلی کوزه پرې دی
درزي راسه نور دعا څه په کار نه ده

لبونۍ به کړمه ژبه لیونۍ ته
تش په سترګو کې وینا څه په کار نه ده

څپې اوښکې سوې ستومانه له پایبوسه
سه راڼکه پرې حیا څه په کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښـــــــــکو
چاودو شونډو ته مـــوسکا څه په کار نه ده

ســــر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په تېټکو د اوښ غــــلا څـــه په کار نه ده

شـــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کـــړه
ګریوان نه ســـته دی ژړا څـــه په کار نه ده

ډول ســــرني لره مې غوړې ځنې ســـاتم
د پردو ســـاز ته ګډا څـــــه په کار نه ده

د پګـــړۍ پر ســـر د وږي شـــمله ښايي
بې له دې بله ســودا څــــــه په کار نه ده

زه ملــــيار کرلی لمــر لــــرم په زړه کې
د ســــــپوږمۍ ماته رڼا څــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګرو میره

وړانګې د جبین دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ریبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکروټو شونډو سیځي د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ریبي

څومره که بانه کړي په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ریبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکی سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوړي د حیا ویرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ریبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګواښونه کړي
دواړه دي ملګري د مین د زړګي تل ریبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې یوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ریبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــونډو سي آخر د تلوســــو په لاس
پاس شـــــــراب خزې لاندې نه تنده ده ده مرچـل ريبي

نه به مري مـــــليار خبر دی که تبره سوی په څنګ تربنه
عــــــطر د خورو زلفو دې ژوند ببنيي اجــــــل ريبي

(د چنګابن څلورمه نبته ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چیغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمڅو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په بڼو نښه کړ
بڼه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا څټله
حیا سوه خړه له د برېږ نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره ټنډه مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلشانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګڼلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هغه چې سیوری نه لري نو لمر په کاڼو ولي
سالار د ترورېمو ځکه سحر په کاڼو ولي

څوک نه سته چې سلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خیال وزر په کاڼو ولي

رېبار د پاکې مینې ځکه نه رسي مالت ته
ښکارېږي کوم ناولی بر ګودر په کاڼو ولي

ښایسته د شیرینۍ اوربل به بچ سي له تاوانه
مومن لالی تورمخی پاړوګر په کاڼو ولي

سپین ستوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه سر په کاڼو ولي

کاروان د ارمانونو په بیلارو لارو سر سو
تر شا غلیم د تللي پله اثر په کاڼو ولي

په ګاڼو به د ستر ګو ښکلوم هر یو ګوذاریې
رقیب مې چې په لمسه د دلبر په کاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــــیاره نازولې کبر دومــــــره ړنده کـــــړې
ما ســـــــــــر ورته نیولی دا ځـــــیګر په کاڼو ولــي

(د چنګابښ پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښــــته
اوبوله یې د مینې ښـــــــکلې لـــــښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ ســـو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې ســـخته

تور تندی مې د اشــــنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکـــــــــــامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښــــــــه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځــــــــه یاغي وخـته

سې نیمکــــــــــړې په بل څه ګایه د مینې
د پښتو ژبه ســــــــوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيغه

چــــا په ګـــناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه ليونو وخـــــــــوړم

په غابښ چيچلو مې پولاد ويلې کـــړ
خو د وربښمو زولنو وخـــــــــوړم

کرار، کرار يې راته پښې ښـــــتلې
نسکور ګړنګ سو مه څپو وخــــوړم

ډېرې مې وايستلې داړې آخـــــــــر
کندهاسې خوله ژامو پستو وخــــوړم

هغه ســـــوګند سو مه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خــولو وخـــــوړم

مرتدو شونډو په ښکاره ښـــــتلم
شبخې خوله شاته د پردو وخــــوړم

ذهين ســـــرونو کې بې سره ســـومه
په غېرو سر تشو سرو وخــــــــوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښنه سي د وړانګو خـوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخـــــــوړم

لمبه ســــوم وسوځېدم دوړې سومه
شهيدو اوښکو سترګو سرو وخـوړم

د ګربت ځيرې ککۍ چـــــا تړلي
ټپس په څو رنګه څېرو وخـــــــوړم

ملــــــياره دادې د شاړ بڼ چيغې دي
وايي سپرلی بوله سږو وخـــــــوړم

(د زمري پنځمه نېټه ١٣٧٧ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تیکی

اې د صـــــبا ستوريه د شپو له تيکي ووځـــه
وســـــپږېږه ګل ســـــه د ازغو له تيکي ووځـــه

څو به ليو نيه شـــــمېرې ولونه د خورو زلـــفو
ځه د سپوږمۍ ښـــــار ته د تيارو له تيکي ووځه

مارې د تتېر نه به دې لال د زړګي وبا ســـــــــي
نور د پاړوګرې د کمڅو له تيکي ووځـــــــه

خپله مينه مينه سه دارو سه نا ســـــــور تېې لره
بس د بل په ياد د شـــــوګيرو له تيکي ووځـــه

وڅڅېږه لاندې ګوندې زړه شين سي ګلونه ســـي
اوښکې پښتنې نور د ښو له تيکي ووځـــــــه

هيلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څـوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تيکي ووځـــــــه

خياله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کـــړه
مينه کې د نورو ســـــوګندو له تيکي ووځـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســــرونه وڅنډه
اې خلیله عـــــشقه د لمبو له تیکي ووځــــه

وینې مې اوبه سوې اســـویلی مې د وږمې څپې
لښتې نوره شنه ســـه د غرمو له تیکي ووځـــه

مړه ســـول مقتدیان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تیکي ووځــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مسته نغمه یم د بلبلو پسرلی جوړوم
ځلانده توره یم، قانون یمه سرې جوړوم

دا چې کترې کوشېروم د ټوکيدلي صورت
لیونی نه یمه د مینې لیونی جوړوم

ما په بیلتون کې پخې کړې د وحدت قصیدې
زه د احساس په دم کودړونه منګی جوړوم

د سینې چج کې د خوږلن مخ نه اېرې څنډمه
دانې دانې یې ټولوم ترېنه زړګی جوړوم

سترو لیمو نه را توییږم په کمره د ټټر
د نور ځړوبی یم له کانو نه غمی جوړوم

کجکول په غاړه ټپې زړونه، ځیګرونه غواړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده یون ته سپیلنی جوړوم

خیر که سوځېږم ځاځکي ځاځکي پرې له پاسه ځاځم
د الفت مزي ته مرجانو کې سوري جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسه وړي د غنمو د ملـــــــــیار غـــــــــزله
آزمون د وخت ته د احــــــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وړي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې اوښکه

لاندې څـــــــڅېدله خو ستنه سوله
ښکارې ســـتړې اوښکه پښتنه سوله

تلله خـــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســـوله

اوس یې د جـــــبین لیدو ته تږی یم
څو مـــــره په پوړنې کې درنه ســـوله

زه یې ناروا وو لـــــــره هو کـــړمه
دا زما روا ســـوالو ته نه ســـــوله

ورو په ورو د تورو زلــــــفو ماره یې
تاوه ســـــو ملیار ته زولنه ســـوله

(و وږې اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو اېلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګــــــرځوې ښـــــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګـــــرځوې ښـــــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســـــــــپېلنی ومــــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګـــــرځوې ښـــه له

ما دې د سپين مخ لارو کې ډېرې شـــــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ډېره کړه په تيارو مې ګـــــرځوی ښـــه له

دا چې راته مينه کې له جـــــــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په داســـــــې ليونو مې ګــرځوی ښـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســـــتا په خوله کې درګـړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګـــرځوی ښـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ ښـــــه مـــينه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګـــــرځوې ښـــه له

پرېږده ښاخکي، ښاخکي لاندې توی سمه سيلاب سمه
وخته دا په ښوکو د بڼو مې ګـــــرځوې ښـــــــه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې نا سپړلې غوټۍ زه مــــــــليار د حــــسن يم
لاس را کړه چې ګل سې په ازغو مې ګــــــرځوې څه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښنه يې د سترګو خو بانه د زړه په سر لګي
هر ماشوم چې کاڼي واروي په قلندر لګي

سپين مخ نه يې شين ټيکرى سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونۍ کې د ګوګل د زړه وزر لګي

څه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نيوى نه سم
چېرته چې وي ښکلي زما تږي پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شوندو را
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لګي

خياله چې ټيټ نه سې هسکه مېنه تل د هسکو يې
هر چېرې لومړى په لوړو څوکو نور د لمر لګي

(د تلې لومړى نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو خيبر

تا پرون صـــبا وېلې خو نن په بل صـــبا تـــــړې
هـــــر ځل چې مې وار رســـيږي ور دې د ښکلا تړې

ځـــــو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په ســـر نه سم
يوه ورځ به مې خــــوله په خبر د شونډو خامــخا تړې

زلفې مخ نه لـــــرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباســــه
ښــــــکلې ځو په تورو تروږمــــــو سپينه رڼا تړې

اوس دې چې ورشـــو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر ځــــه له پـــــه پړي د حـــــــيا تړې

تا خــــــو دې د حــــسن بڼ ته زه ملـــيار نيولی وم
دا د پير بابا پـــــه توغ ريښکی په نوم د چـــــــا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته یې ســــــره سپینه زما رنګ لکه مـــړی دی
ســــــتا پــــــه اننګو کې مې کـــرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــوي د خولې پسې به خـوله غواړم
تا مې دا تنها کې ځـــیګر مــالــــګه کې لړلی دی

څـــــو پکې د شــونډو له انګور نه جوړ شراب نه یې
مات ســه ســاقي خم دې زما خــمار لره نیمګړی دی

حسنه تا خو لېچې ډېرې تاوې کــړې خو شرنګ نه سو
زه کوڼ یم که چا دې له بنګړو نه شــور شــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشـــو کې د تنکۍ مینې
څو د خیال د آس غـــاړه کې ســـتا د زلـــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وریت ارمـــان لوګی خېژي
چغ مې د ســـــندرو په ځـــــنځیر د اور تړلی دی

مست ســه ابا ســینه برید د اور ســه د رقیب پله ته
نور نو د ملــــیار د صـــبر کلی اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرو شونډو خزه کې دی سرتېری د پېزوان پټ
ارمان یې له ګوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه څک دي د احساس غړونه سوځي
په زغره کې د تورو تربنه ساتمه جانان پټ

په خال مینه ستا کړي سجدې د ګرځېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوښکو پېغله ووته سرتوره له لېمو نه
له شرمه مې زخمونو د ټټر کې سوګریوان پټ

سپرلیه لږ څه وسپړه دا تور ګل د بڼو یې
ښکاریږي رانه دي کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سوه کلونه ملا بانګ مو تر غوږ نه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان له آذان پټ

ملیاره ښاپېری د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښکلې لري سترګو کې دیوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستا له غاړې نه رانښکته ګلورین ځاې کې دمه وه
اوس هغه اوښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د بڼو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین ترږي زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله له وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څـــانګه، څانګه هیله د رڼا په لـــــمن پرېوته
او ښـــــکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خـــــر بچي یې بوره زرکـــــه ولاړله
خداي خبر ســـلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهید سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د یار ژبه د ښــــېرا په لـــــمن پرېوته

وړي بار د سلګیو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
ســــترګه د کوم ګبر د خـــــندا په لمن پرېوته

میره د ســـــراب به سي اوبه ما جـــل وهلي ته
پــــېغله د آمین که د دعــــا په لــمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنــــــیا په تــوبو راولي
ناوې د تقدیر مــــــو د ملا په لـــــمن پرېوته

نن د غـــــــزل تورو نه د چـــا د راتلو غږ راځي
ښـــــکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

څومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مــــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډیوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه لید ســـاقي، ســـاقي زه نه لیدم شراب ورک وه

زما نښې د شـــــونډو خلاصه وه ستا د سپین بدن
هو ښ ســــره حیا وه تللې حــسن نه حجاب ورک وه

هرڅــــه هرڅــــه ځل وهل د مینې نور وینځلي وو
شــــیخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــونډې به لا وچې نه وې جــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمـــــا آدم خـــــیال کـــوډل د مینې نه راونه ووت
زلفې د درخـــــــو یې لـــوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســـــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل یو ثـــــاڅکی عطر د غوټۍ خوله کې
پاڼی په څکڅکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کنهو ښار

د زړګي مــــليار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کنهو ښـــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګـــتی، لــــندۍ ژړيــــږي
د ډول ســــتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردۍ دي که شپېلۍ سوه مروره

يا حــــسنونه نظر وژني يا نظر د ســــــترګو بد سو
که نه ځـــومره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مـــــيوند زما په نوم کـــړې
زيږ ايوب زړګی مې غـــــواړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســــــم شــــښخه په هيڅ حد تړلې نه ده
زما د زړه د ځراغ غـــــله ده يوه پــــښغله پاړوګـــره

زه خو ځـــښت هغه ځپه ده بې له مانه ښـــکلې هېڅ ده
که هغه خور د ســــــــپوږمۍ ده زه د لـــمريمه بخره

(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته ســـپوږمۍ که پرښـــته يې څه بلا يې تېغ نظرې
ســـتا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ســـتورو ککرې

خبر آذان د ميني وکړه د ماشـوم احساس په غوږ کې
ګبر خيال مې مـسلمان کړه اې د حـــسن پېغمبرې

ســره مښو که سـرې منګلې هسې ګرځي زيارتو کې
زما د زړه باز يې ښکار دي پستې ســپينې کوترې

دوزخي بادونه بار دي د وږمې په نرمــــو ولـــــو
دار د وړانګو کې ځـــړيږي پېغلې زانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس کې لـمر جلاد سو ســتوري وژني
مرګ د نور په ګــډا لمانځي د تيارو د ديو لښـکرې

پرســـېدلې سينې اوړي ځوانيمرګ کـبان اوبو کې
د چينې تې زهرجن سول ترېنه نه راځـــي شـــکرې

ډېر ګـــــلونه د بڼو وو تاندو هـــيلو غـــــوړولي
پاڼې، پاڼې اوس رژيږي لار بدله کـــړه دلــــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هډ ورته تیلی کړلو
د زړه وینې مې تیل کړې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام دا ســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پـــښه د چا د شـــپې وښـو بېدله
ســـبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســــودا په رضا ســوې زهده زه ملامت نه یم
د شـــونډو پېغلې خـپله ســـینه ټنډه وه نیولې

د لـــــمر امام ویده وو خـــو ګل پرښې وځنډلې
پستې دا د مـــزې شـــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډې د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضې ناست وه
د خال ســـپاهې ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمی مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې توکړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله ترکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پې، مخو اخلم
او ته کندو ته راځه !

(د مرغومي دبرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

ســـالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهـــــولېوال د یون بل بـدر له لمبې ګـټلی

د رڼا ګوتې د تیارې مـــرۍ ته ورســــېدې
یاغي مـــلنګ جنت د حـــسن له توبې ګټلی

د ارمان مــــېنه مې ولجه کـړه روماني ملکو
واک د خندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جـــواري میدان کې څه بایلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـــو د آزمـــون تېرې شېبې ګټلی

شــــېخه هغه پالنګ چې ته یې تر سبا یادوې
مـــلیار په نره د انګورو په تسبې ګـــــټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــکلا د ياد تسبې ده له امـــــامه پاتې سوې

روژتي لاليه څه ســـوې دا د سپينې خولګۍ مـــيره
ســـتا په تمه ډېرې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چـــــونغر کې لا د کـــکوبک آواز دی
دا ســـــې مه ګڼه چې زړکه له کـــلامه پاتې سوې

پټ د مينې په ځــــاى سوی د نظر په پاني پټ کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامـــــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غـــبرګو پاړوګـــرو
تل د زړه کيسه ترې وروســـته له سلامه پاتې سوې

ښـــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښـــــکالو يې
د راغــــه تر ځنګه غلې څوک له دامــــه پاتې سوې

که څه هم د ســـپېدو خوب وم هېڅ تعبير زما ونه سو
لکه برخـــــه د يتيم چې تل له پامــــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــدیره د ګریوان نه ستـه
د ښو په تور تابوت کې له ناکـــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غـــــلې چمبه مې چا په مـــــينه تخنولې
که لاس د مسيحا ده وچـــــه ويـــــنه تخنولې

د هـــــيلو پېغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خـــــير کړي بيا مومن شيرينه تخنولې

د ســــوې شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پا وليو
ښـــکارېږي کوم کوچي بيا خوشه چينه تخنولې

څـــــه پام ساتۍ کاواکې مې په بدو ونه لمانځۍ
د ډډو شـــــونډو ست خـــــبره سپينه تخنولې

ملـــياره په دوو ستر ګو به دې خود ګلان تو کيږي
په څـــــوکو د بڼو دې ګـــــلورينه تخـــــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښــــکلې وینم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځـــــیګر له کـــــاکه وځي

ښـــــــکالو د کوم چنار خیال یې غوږ ته رسېدلی
د تورو چــــــته پېغله مې له خــــــوله کاواکه وځي

یو لال مې وو ســــــاتلی خو د ســــــتا ناکردو وســـو
د هر توري په ځــــــای یې پاس پر ســــر تناکه وځي

یاغي لــــــیلا تر څـــــو به راته ږدي په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګـــــــــی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غـــــره دېوان یې تښتولو ته په ځــــــار دي
د شـــــــعر ښاپېرۍ ځکه له قـــــلم شــــکاکه وځي

ملـــــــــــــیاره څو دا ستا میخور نظر په میکده وي
تر هـــــغه به خــــــوږه نشه له بنت تاکـــــــه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بڼکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
یو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پاڼه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې!
لویه خدایه! لویه خدایه!
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کيږدیو ښې سندرې
را پېرزو کړې لویه خدایه!
لویه خدایه! لویه خدایه!
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتینواله

زما ښیښه خوښه ده
زه په ښیښه مین یم
ځکه، ښیښه نه په چا سیورى کوي
نه له چا وړانګې نیسي
ښیښه تور، تور ښیي
سپین، سپین ځلوي
نو
زه په ښیښه مین یم
زما ښیښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

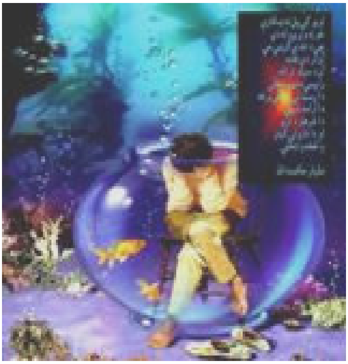

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډیو شرنګی

په ما تړي دا څـــــه تندر له پاســـــــه پرېوتلی
راکړی جــــام مې څو ځلې له لاســـه پرېوتلی

دا نیم ســـــوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مـــجمر د مینې ســــوړ سو له براســـه پرېوتلی

ملالې د لنډیو په شـــرنګي باندې یې جګ کړه
د هســـــکو برېتور ځلمی له آســـــــه پرېوتلی

ملـیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هینداري
د یار یاغي نظــــــر دې له الماســـــه پرېوتلی

(د غوایي پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه ماراني د غم
د وير کرږه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د برې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيايي
او د رنجو پڼې په پښو کې
رنګې بنګې اوښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل دغې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځبېښلې بربښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه خبره مې د ژبې سر ته ښکلې راځي
غزل، غزل سي د زړه کور ته نابللې راځي

منتر به پوخ سي او ها سپینه تښتېدلې ماره
شوندې به چیچي د شپېلۍ غړ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ستوري یې سجدې ته بوله
د تورو پېغله د زړه وینو کې وینځلې راځي

ښکاري کوم باد بیا د څنار له څانګې خرپ ایستلی
چې رنګ ګودر نه سوې ساندې د سینځلې راځي

کوم سندر بول سر به یې بیا له سرې مرۍ کښېوځي
خولې د تېغکې نه نوا نن د بلبلې راځي

د ښاپېرېو توغ به بیا سي په لنډیو پورته
د قاف میونه ده ملالۍ توره ایستلې راځي

د شوندو بڼ کې یې ملیار د بوسې زړی ایښی
څکه یې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په څــوکو وړي د ګل جنازه
په ټيک بار ســـوې د اوربل جنازه

د خال امـــام نه تکـــبيرونه تښتي
پيکي راوړې د ســــنځل جـــنازه

حبش لښکـــر يې د ښو را دړومي
مينو وکـــــــړئ يو د بل جنازه

خو شــــاله توره دې ايستلې ساته
لږ ده چې بار ســـي د مغل جـــنازه

مليا ره زړي مو د بخت وچ ســـوي
چې په اوږو ګــــرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو بار وم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څڼو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وباښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زانو مات سو سیسی ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســـو څانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې ســــــیوری ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مـــور ســـوه بوره د ننګونو زړکی ومـــړ

په د بړې د ولولـــــو کې د ماتم چـــیغه ســـوه ګډه
د ننګیال وير ختم نه وو ســــــــاهو وترله کـــډه

بل ځلانده ســــــیوری ووت د ادب له رون مـدا ره
بل ملنګ بل قــــــلندر مو ولاړو ووت له کـــتاره

شنې ځولۍ د پســــرلي نه یو ګلاب په خاور پربوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پربوت

بیا د بل بلبل ســــــندرې د مرګي رانجو کــړې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســـو څـــانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستایلی نه سم
ښکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوربږونه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي ړنګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو څښو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د ېرې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړۍ سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرې د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب څوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

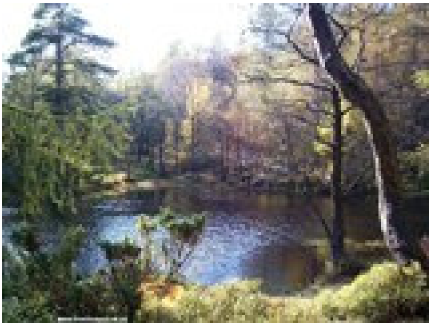

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ځــــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښـــــوييږي
هر واري له ســــاقي نه جام زما په وار ښـــــوييږي

چا بنګ زمونږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکــــــړي
يا يې پل په لار ښــــــوييږي يا يې پل نه لار ښوييږي

نه يار ســـته، نه چنار ســـته د منګيو ميره ســوځي
مرۍ، مرۍ خوله يې په سپين مخ کتار ښـــــوييږي

مودې ســـوې د ټپو پېغلې ته چـــا رانجه ورکــړي
سُر مات دی، لی ګډ ســـوی له مطرب ستار ښوييږي

ملګـــرو د قدرت د ښـــــا پېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار ښــــــــــوييږي

د مينې مســـــلمان سه که د حـــسن جنت غواړې
د وصل له صــــراط نه يې بس ســـره کفار ښوييږي

ملــــياره د ســـــپوږمۍ مخ د منګر وربځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــــرار کـــرار ښـــــوييږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خیال چنار غوڅـــیږي څانګې څانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځیږي څـــــانګې څـــــانګې

هغه وله اوس نه ستـه چې نومونه مـــو پرې لیک وو
خو مینه مــــو ژوندۍ ده او غـوړیږي څانګې څانګې

د هار په ځای په ســــــپینو غاړو هـار د دورو زانګې
رانه سې ! که اواز مې درر ســــــیږي څانګې ! څانګې !

چې څـــــه ګلان به وکړي زړه کې ســــتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی تربنه جـــګیږي څانګې څانګې

په ما وچ موري ســـــپینه ابۍ وچه ســـــي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خـــــــوریږي څانګې څانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې وير دی
شپېلۍ ده ماته سوې د کيږدۍ کلي کې وير دی

د خوارې سندربول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلي کې وير دی

يو ازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې وير دی

شرنګۍ د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زيندۍ سوې
ايوب له تندې مړي د ملالۍ کلي کې وير دی

شپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسۍ*) کلي کې وير دی

بندي ده توره ديو سره سرواله د لنډيو
(مغروره*) کړي سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــياره ســـــتا غزل ته به څوک دم د مسيحا سي
دېره د رباب ورانه د شـــــــپېلۍ کلـــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان ځراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وايه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پېښې
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نږدې دی ستړې ملا ځنې مې کړس وخيږي
او ناويلي نابللي مې په ژبه راسي
بيا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وايه سر زوره اشنا
سپينو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د تړمو اوښکو مو د زړه کلا سوځيږي
و مخ ته د پېغلې مخو مو ايمان حيا سوځيږي

دا څنګه له مالوچه پوست صورت برخې راکړی
لمبې يې هلته لرې دلته زموږه خوا سوځيږي

دننه مو د کومې نازولې ګناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشومه دوا سوځيږي

سپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولې
نو ځکه په شپېلۍ کې د الفت نوا سوځيږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مينې کور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د ګل ښکلا سوځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم رانیولی له ګــــــربوانه نیمه شــــــپه کې
ســــتا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کــې

که چېرته په لاس راغـــــــلې زړه له ډاګه به دې ولم
ځووم ځلې مې باســــــې له ایمانه نیمه شـــــپه کې

څه خوږ رنګین مـــــــزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شـــــونډو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شـــپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوتې کـــــــې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شـــــپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شـــــپه کـــــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پير زورور وو د ملنګ خــــــدای يې پرده کړې وه
چې د ياغي ســــــترګو په ياد يې لړ نشه کــړې وه

که نه د تاک د مريد لورته خــــو موړ ترې ناست وو
خو موړ په زوزو شـــــپه کړه تېره هغه ښـــه کړې وه

شـــېخه يو څه مې زړه ببوا که بل پې مخې ښې دي
قـــــسم يو څو شـــــبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســــــهار مې د قلم ژبې رنګونه شــــيندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شـــپه کړې وه

نه چې د ســــــپينې خولګۍ ببه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شـــــونډو ښــــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګرى- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپین لمنې څومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه د رڼا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستونی د شپیلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډیري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پیره له دې ځای نه مې ګیلې درته راوړي دي
څو ترخې شېبې د ترخه عمر مې پیبلي دي

راسه په رڼو سترګو یو سوی انځورووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمڅۍ یې ښــا ماران د زړونو ښکار کوي
هاغـــه چې په هرواري کــــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښـــــــا یستونو او حـــیا پوره هـــیندا ره ده
ښــــــــکلې دنیاګـــــۍ ته د ورتلو رنګـینه لاره ده

دا چــــې نه یې کورکې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګۍ دي ټولې شـــــونډې غلې غلې یې

دا خو بس یو کـــان د ښـــــو ده پټه خــــزانه یې ګڼه
سرســـــر د شودو ده د الماس ســــوچه دانه یې ګڼه

پټه ده حیا کې د پښـــــتو دا د ســـپین غر هوسۍ
کټ مټ لکـــه زغـــــرو کې ولاړه د هنر هوســــۍ

بس دی پیره تاته یې هـــمدومره لنډ پیژند ښــه دی
وایي چې په ډېرو لیوني خوښ یې لږ خوند ښــه دی

بیابه موده وروســـــته مخامخ د پېښو څـار کـوو
ښــه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کــوو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پیره ښکاري پا ېلې د کیسې ته تلوسه کې یې
دا سې راته بریښي چې راغلی نیمه شپه کې یې

(د راوي ملګری)

یاره ما ویل ګورم که مې چېرته بیدې میره سي
زه به یې مرید سم که دا میره زما پیره سي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
سرترپایه رنګ به سم راجوړ د مینې چل که سي

دغه نکه پرښه به د ګل پاڼو کې ساتمه
دا د عطر ناوې به سنځل پاڼو کې ساتمه

(راوي)

پام پیره لړ تم سه ستا د پتهو سترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سي ستا په مخ د ګړنګ څنډې دي

مینه دې له پیله نیمه خوا سوه چې نیمګړې ده
دغه ښایستوکې د بل چا په بند تړلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه یې ګټلی دی
دا لکه ښیښه حسن یې پیر ځانته منلی دی

کال کېږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلي دي
هیلې، تلوسې یې د ارمان هار کې پېیلي دي

دلته مینانو لا د مینې پټ ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مینه تړوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان آغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظر یو جنګول ګڼه
دغه د نظر جنګ د دیوانو څملول ګڼه

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مور د ځلمي لار په ریباری پرنده خاوره کړه
څو ځلې یې هلته د خیښې ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سر کې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکارېږي چرګ یې بس یوه پښه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ریباری سره خبره ډنډوره سوله
میره پلانی غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور یې په کوم زړه دې مرکې ته وردانګلي دي

خلکو ویل هرومرو ښه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مینې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي ځوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سیلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مینې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه ددیدن مانۍ یې ړنګه وه
دا د حیا زیرمه د دیدن پسې ملنګه وه

تېر ماښام یې پانې د دیدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه یې ووت د ګوکل لمبې یې غلې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې اننګي سره دي چا څه ورته منلي دي
چا یې په تندي کې د ارمان زړي کرلي دي

مورته د ځلمي هم لره لاره ورکړ سوې ده
ځکه د خیالونو دنیاګۍ یې نوې ، نوې ده

څه پیره نن بس دی پدې ځای د کیسې دمه ده
دلته به یې پرېږدو چې لا میره مو بېغمه ده

ګورو له دې وروسته به پدې مالت کې څه وینو
خدای خبر چې څومره به ترخه څومره خواږه وینم

***

(شپږ میاشتې وروسته)

(راوي)

پیره وایه شپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دي په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شنه ورشو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدۍ وهلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

زما ســـره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دى نور نو څه ګورې

دې مورمړې ځـــنډ خو د وينې په شـــان خوږلى يم
پاې ته د كيسې دې ياره مـــړې تبې نيولــــى يم

(راوي)

دې ورځـــــو كې ميره د هوســـيو ډل نه ښېله ځي
كټ مټ لكه كلـــــه چې خيال غـــزل نه ښېله ځي

اوس تياره مابښـــام كې د ګودر په لور ځښيرې ځي
شونډې يې تل ښـــورې ته به وايې چې غږيږې ځي

ډله د همزولو يې ها ګـــوره په لار ګډه ســــوه
جګه د عطرونو د ښـــــايست رنګينه ګډه سوه

نه سته ده ســـرواله يې مستي ددوى نيمګـــړې ده
چـــا ترې ښـــاپيرۍ د خوشـــاليو په غلا وړې ده

څه شيبه به تم ســـــو چې رڼا خپل ټيكرى وځنډي
وخت د منډو ترړو غوټه بيا په بډه ومـــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره به پېدا سي ښـــا پېرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سیورو نه ویریږي مار چیچلي هوسۍ ســـــوې ده

شونډو یې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منګیو میرې شـــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګرى)
بس دى یاره ځـــو به دغه حـــال یې زه لیدى نه سم
تیږي نه جوړ نه یم دغـــه غم ته ټینګیدى نه ســم

خامــــــخا پدې غـــرونه نادودې وربېدلي دي
دا چې مستې سترګې یې له ښـــکاره دربېدلي دي

ښــــــکاري زلزلې یې د زړګي ښـــار نړولى دى
شـــــرنګ د خوارۀ غږ یې د لمبو ځنځیر تړلى دى

څه چېرې ګوښـــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پاى دې کیسې ته د ښایست له خدایه وغواړو
***

(راوي)
درې میاشـــتې ترمخه زموږ د میرې بخت په غم پرېوت
پاس د ویر په کرښـــه د قدرت د لاس قـــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې ګلپاڼې له رنګين حسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې له سينې چم نه لونګ وويست

پيره دغه راز به له رڼې هينداري وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللې لارې وپوښتو

(د راوي ملګرې)
ياره خداې لپاره ماته ګوډې ماتې مه وايه
ما ساده ته دا د راز کيسې ميراتې مه وايه

زه نګه آمې يم ملنګانو نه په څنګ ګرځم
خپل رنګ نه وېرېږم له هيندارو نه په څنګ ګرځم

(راوي)
دا هغه هينداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلې چې سکاره سکاره رانه ښيي

دا خو د شاعر ملنګ د خيال رڼه هينداره ده
بس د عاطفې او مينې ښارته سيده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو ميره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګری)

سمه ده، پوهېږې د ښکلا له غمه مړ یمه
چېرې چې ښایست وینم کتلو ته یې پړ یمه

ماته د ښایستوکو غم ښادي دواړه ښاغلي دي
زه ساده ملیار یم ټول ګلونه ماته ښکلي دي

ځه توکل په خدای چې دا کیسه پای ته ورلنډه کړو
هرڅه چې پېښیږي دغه غوټه به په ګنډه کړو

***

(راوي)

ځه چې د شاعر ملنګ خیال له ګوتې ونیسو
دا مرید د خال راوي د تال له ګوتې ونیسو

ځو به څو د راز د ښاپېرۍ ورغوی ولولو
ورو، ورو به ددې ړنګې کیږدۍ ورغوی ولولو

سترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شاعر ملنګ
غوږ سه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ !د اوبو غږ راځـي لرې څوک شپېلۍ وهي
هــلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سلګۍ وهي

خدای ته د ســــــندرو په دعا لاســونه ونيسئ
دې د اوبو غـــــږ ته د خيال غـــــوږونه ونيسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مـــــيرې د حـــــــال ژبه ده
ســـــــوی اسويلی دی د نيمګړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګـــــودر ته ځير سئ دا رڼه هينداره ده
تا ســــــو چې منزل ته رســـوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تا ســــو ننداره کوئ
پو په يو ها نورو ته ددې ناورين کيسه کـــــوئ

***

(راوي)

پيره وينې دغه د شــــــاعر ملـــــنګ هينداره ده
دغـــــــې رڼې پاڼه کـــــې دنيا د راز په لاره ده

دا مو د شـــــاعر ملنګ د خـــيال رنګينه ژبه ده
وايي چې اوس مـــــــيره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګری)

دا خو کوم زیارت دی ښکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله کیسه خاورې په ســـر ســـولو

(راوي)

څه چې ورننږدې سو ښـــکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دی دلته د ســـــــرو زرو ډکه موټه ده

دادی انځور خپله رانږدې سو د اوبو غږ ســــــو
اورې؟ د کوم چـــــا د ننواتو او توبو غــــــږ سو

(د راوي ملګری)

دا خو کوم ملنګ دی ګوره څه په دوړو خړ ښکاري
ســـم دم دوزخي دی د دنیا په مخه پړ ښـــکاري

***

(خړ ملنګ)

راغلئ بختورو، زما ســــترګې خو هم څلور ګړلې
دا د دنیا شـــپې ورځې مو ماته ســـم په اور کړلې

(راوي)

ته څوک یې او موږه ته په څه ســـترګې په لاره وې؟
ښـــکاري چې راتګ نه مـــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې سترې، سترې یم
سم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېرۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمېږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تا سو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکۍ ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لړلې شیبه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېر ښه مې یادېږي یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي ګونډې غبرګې پلار ته کېښودې
سرتر پایه غوږ سوم د دنیا ناندرې مې پرېښودې

پلار ویل وایي چېرته که منې د ونې سرې سولې
پوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اند ښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کېږدی، وهلې ده
ځکه چې زما د بڼ میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ستړی، ستړی یم
دغو رېبارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وایم چې راځه پدې په هاغه آمنا وکړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه دروند پېټی راښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وایم پلاني او پستانکي خان نه یېي واړوو
دا د شاتو پېتې د (زمري) په وره کې واړوو

ته څه وایې زویه دا وروستۍ خبره ومنم؟
ستا په اند ماڼۍ نه دا کیږدي په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
ښکارې زموږ مینه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خوښیو رادبره کړه

مور ویل دا سې ښکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا ښادي په نه کېدو کې ده

ښکاري لارې ببله سوې ککۍ کجل نه بیله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کیږي سندرماره لور مې غلې ده
ښکاري چا په غلا ترې د سندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د خپلې خوښــــــې پاره لږ موده غوښـــــتلې وه
پلار ورســـــــــره دغـــه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښــام وو چې مې پلار دېرې ته وغوښـــتم
څه وو؟ پلار غـصه وو، یربېدلم چې ترې وپوښــــــتم

غږ سو کېنه، ما ویل کوم کوهي کې څوک ځګېروی کوي
خدایه خیر کړې بیا مو په خوښـــــبو څوک تېری کـــوي

پلار ســــر راچت کړ دواره ســترګې یې سکروټې وې
خــــــدای خبر له کــومه رالوېدلې کـــومې ټکې وې

شــونډې یې ورو وښــورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نور د نارینتوب له مســــتانه آسه راښــــکته ســـوو

لږ که چېرې تم ســـو دا خـــــبره ډنډوره نه ســـــې
دا د بې ننګۍ خــــــبره مو خلــکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښـتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خــــــبرو رانه تللـــــــــې وې

پلار ویل دغه ســـــپکه ننه شـــپه له دنیا تېره کـــــړه
نښې نښــــانې یې د عالـــم له ذهنه هېرې کـــــــړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به له دې کلي له دې سیمې پښې سپکې کړو
چېرته کوم راغه کې به دا پړې څېرې پټې کړو

خور دې درته ښیم چې یې ښه ګلان کړلي دي
هرڅه دې ناولې د ګناه په تول تللي دي

چېرته به یې د څېرمه ځنګله څنډو کې مرداره کړي
دغه د پېغور ناره به ګونګه کړې کراره کړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور سوله
خپله نازولې خور مې نښه د پېغور سوله

بس هماغه شپه مې په مرۍ چاړه ورتېره کړه
ها مسته هوسۍ مې بېګناه له دنیا تېره کړه

بله شپه په خوب کې نازولې میره راغلله
ما ویل کومه حوره د جنت له پیره راغلله

غږ یې کړو لالا تا خو به یو واري پوښتلې وم
پته به دې کړې وه چې ولې که ناولې وم

دومره به دې پوښتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غم کو مې ستونځې د ګونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خــو مې لا ډکې له ګيلو ســـــــترګې ونه لـــيدې
تا خــو مې د ننګ او د پښـــــتو ســـترګې ونه ليدې

بس شـــــانه دې ســـم په پسته غاړه چاړه تېره کــړه
ســم دم ځناور سوې د خورکۍ مينه دې هېره کـــــــړه

مـــــا به درته وېلې چـــــې لالا خورکـــۍ دې ولې ده
هســـــې بېګــناه د کــوم تهمت غشي ويشــــتلې ده

دا چې تا ګـــناه ګڼله زه يې خـــپل قســـمت ګـــــڼم
ښــــه او بد دا ټولـــــې بس ترلــې پـــــه نيت ګــــڼم

ما به درته وېلې چـــــې لالا کلـــکه رنځـــــوره يم
نس کــې مـــــې دانه ده لـــه دې شـــرم نه تروره يـــم

ما او تا خـــو دواړو په يوه تې خولګۍ ايښـــــــې وې
دواړو د حـــيا مـــــزله کې خپلې پاپۍ ايښـــــــې وې

دواړه ماشومتوب کې پښــــتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښـــتون پلار پښتنې مينې پاللې وو

هې ارمان پښـــتونه تا به يوواري پوښتلې وم
ځومـــره که ناولې وم تا ولې به غوښــــتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غیرت لـــــري نو څـه کفن راوبښه
لویشت قـــبر، یو ځلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګــــــلاب په ځلي نښه کـړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شــبه به له دې ځور نه بېغمه یم

***

(راوي)
پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رپېدېده چـا چې د کړو کر کـــړلو

خدا بزده ځومره میرې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا بزده ځومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

ځو به په ببځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سبځو
ځو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســــبځو

ځو به لکه مچ د پښــــېمانۍ لاس په تندي وهـــو
ځو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګـــي وهـــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د داسې میرو درونږ آزار په غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هار په غاړه ګرځوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې یې وشیندو
مځکه به پیدا نه سي چې قبر پکې وکیندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پړ نه غواړي د هغې پاکې جلې ده

زموږ میرې خو آن په مرګ زموږ د پګړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آیت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

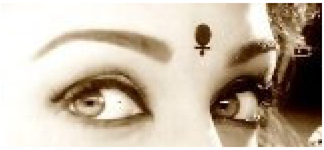

(c) ketabton.com: The Digital Library

برښنا ليک

قـــسم دى هـــا زړه ونه مې زښـــت ډېره يادېږي
چې مـــــور به ويل پيريان پکې جرګې لره ټولــــيږي

چــــې ما او تاته جوړه ترې د مينې ســــــيپاره وه
د توت هـــغه شـــاغوټه چې لـه لــرې راښـــکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمـــــه کې مېلمستيا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او مـــا به ډوډۍ غلا کــړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خـــورئ ســـوه سترې ســترې
خو زموږ نه د نانځکو کــــــورکې وه لــــوږه وړې

هـــغه ورځ دې يادېږي چې په ســرو سترګو ژړل دې
مـــېره مې دې نانځکــــــې رانه پټـــې دا ويل دې

ســــپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه يې ورکې کــــړې وې ماشــــومې لارې چارې

ما پړنګ وهـــل او غبرګه مې لـه تا ســـره ژړا کـــړه
"سلګۍ" ســـلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســــره وکـــړو
شاګی او ناوکۍ به ســو او نور به څــه او څــه کـــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســـتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســـــه درته راوړمـــــــــــه

په لار کې مې له کـــــوره ستالفۍ کاســــه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شــــپې خیشته کـــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســـــپېره مبره وو ځلېدلې پکــې ســـترګې

بیا څنډه د ټیکرې دې اننګـــــو باندې کــــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کـــــړله چـــاره رانه هـــېره

لســـــــتوڼی مې په ناړو کړ او مـــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به څومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ستا خو لکه حسن د درخو سو
جوړه مو جوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
سندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کړې نه وې

هلک نری چنار ته لا یو څه مهال وو پاتې
چې یونا څا په غږ سو، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوڅیو کې منګولې کړلې خښې
زما په سر او ډډو یې هم څپېړې کړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شلم کال سو
جومات کې مو د مینې چې د بره سپېره دجال سو

او س ښکاري چې دجال، د عشق ولیانو دی شړلی
د مینې شپېلۍ نه زده، ښا پېریانو دی شړلی

ها تېرې ښې شپې لکه پرون غوندې رایادې
ته وایه ستا یادیږي که هر څه دي درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چې دا یورپ دی خو زما سره لا سته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داســـې دنداســـه چې د ها تېرې نه ښایسته ده
یوه د غـــزل ټولګه ســــــیپاره زمـــوږ د مینې
کې نغښتې ده ماشـــومه نندار ه زمـــوږ د مینې

راځـــه چې ها ماشومې دنیاګۍ ته بېرته لاړ ســـو
دا دنګې ماڼۍ خوشـــې کړو کیږدۍ ته بېرته لاړ سو

خــــبر یم ها زړه ونه لا دنګـــــه ده لا شـــنه ده
خو پرته زما او ســـتا نه یې ښایسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زین دی د دوهـــم وري پـــــه تمه
بس تم یم که په لـــــور د وطن ځې راســـره سمه

***

شپېې ســـولې کلونه برېښـــنا لیک ته په کـــتلو
ځواب کې دومـــره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څـــه اوږده وه خـــو خـــوږه وه
بس کټ مټ لـــکه ســـوځنده تو دوخه کـــې روژه وه

ځواب کې مې سلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې یوه نوا هم نه ســـوه له شــــــپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د میني مې ماشـــــومه ګونګۍ ښـــه وه
له دې چتې ســــلګۍ نه ها ســـــپېره ناوکۍ ښـه وه

د وري ۲۲مه ۱۳۸۵ لمریزلېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آسمان کې سترګکونه وهي ستوري
کله چې په پاڼو د ګلابو پرښه اوري

کله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ سي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د سلګۍ غږ سي

کله چې کوم ځوک ډیوه په لاس رڼا کې وینم
کله چې د مور پسې ماشوم ژړا کې وینم

کله چې پلو کې ځوک د مات منګي کودړي
ژړ، ژړ ټولوي او په غاښونو چیچي زړي

کله چې سپېرې پښې د چندوړي کړې ګامونه
کله چې ځوک وار ته کړي دوه لاسه سلامونه

کله چې ټالۍ وهي ماشوم د اوښ په بار کې
کله چې چا لاره ورکه کړې یې په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــله چې څوک اوښ په بډه کړي ســــره له باره
کــله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ســـتنه څوک وهي څرخـــونه
کـــله چې د ســــر په بيه سي د خـــوله نرخونه

کـــله کومه پېغله چې غلطه سي ښـــکنځل کې
کـــله چې ســـنځل ګل جينۍ وټومبي اوربل کې

کـــله چې ماشـــوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کـــله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ســـتايي

کـله چې د پېغلو جنګ سي سپېنې لېچې اوري
کـــله چې په لاس د وږمې ښکلی اوربل ښوري

کـــــله چې کجير وهلې زانه خوب کې راسي
کـــله چې د چا د مينې هيله نيمه خـــوا سي

کـله چې شيدو پسې وچ موری ماشـــوم ژاړي
کـــله چې څوک چا نه سپينه خوله په نره غواړي

کـله چې کوم سيند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کـــله چې د چا شـــونډې سي ولې په مرداري

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې کـــوم غزل کې سې ښکاره تر هغه پورې
بس زما د شـــعر ښـــا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريزلېږدېزکال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا ســوه چې د آس د ششنېدو غــږ ســو
والوتلې بنې چــې د ورا د رســـېدو غـــږ ســـو

ســــترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شـــان
داســـې رپېدلې لـــکه باد کې د کیږدۍ په شـــان

هـــغه وخت وریاد ســـو چـــې یې تره "غمی" وژلی وو
وروســــته له جرګې یې قـــام پدغه ســـلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چـــــنار ته ورکــــوي تره یې
ظلم دی کبلۍ به خـــــوله د مار ته ورکـــوي تره یې

دا خــــواره مـــیراث وه او د دود په بــــند تړلې وه
بس یوه روانه جـــــنازه وه غـــــم لـــــړلې وه

میاشت وروســـته ها زوړ چنار د مرګ په سېلۍ پرېوته
تور د کـــونډتابه شـــال په کـــوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغـــه میراث کـــــبلۍ "انار" ته ودوي تره یې
وینې د "غمـــــي" ددې پـــــه نذر پاکــــوي تره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره ناوکۍ وه لکه پاڼه رپېدله چې
ښه د ګل غوټۍ وه شېبه وروسته رژېدله چې

ځانګه یې په یاد وه چې په بدو واده سوې وه
کال وروسته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خوله وه ورا ناوې پخبلو پښو روانه وه
جوړه جنازه وه چې په سرو لمبو روانه وه
❊❊❊

زوم وولـه بهر نه را روان د وطن لور باندې
دې ته وو په لاره چې دعا وکړي په وروور باندې

وروسته رسېدو نه د دعا په ټغر کېناستو
دود سره ځو ورځې د ژړا په ټغر کېناستو

دې ټوله موده کې په نتکۍ د بدو وارنه وو
خوار تنکۍ زړګۍ یې ستغو سپورو نه کرارنه وو

ویر موده پوره سوه یو ماښام وو چې ور وټکېد
وروسته بیا کوم ځوک نږدې کوټې ته په زور وټوخید

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښـــــــــویید د مرګ خوله پرې راغلله
لښـــــــــته د ګـــــــلابو رپېده ځیله پرې راغــــلله

ســـــــــر باندې یې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســــوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســـــد ســــوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
داســـــــې ورپه زړه ســــوه ګڼې مړه وه په جنت کې وه

هکـــــه پکــــه پاتـــــــې وه د ذهــــن یـــې وزر نه وو
هرڅـــــه بدل ســـــوي وو په ســـترګو یې باور نه وو

***

غـــېر ســـــو زه انار یم ته زما د ژوند ملګـــــــرې یې
ســــــمه ده چـــې قـــــام ماته په بدو کې راکــړې یې

زه به تا هېڅکـــــله ســــــتا د تره په بدو نه نیســــــم
دغه ناســـــم ســـــوي دود نه سترګو کې بس ښه نیسم

دا بــــد نه دی دا د بــــد مــــینځـــــلو یـــوه لاره ده
کـــــرکه په الفت چـــې بدلـــوي دا هـــغـــه چـاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خـــو ســـپین روبو زموږ ولی دود مـــنلی وو
مـــوږ وو چــــې دا ولـــــی مو ناولـــی کارولـــی وو

ګـــوره چې پښـــتو کې ستا پلو څومــــــره ښاغلی دی
اور د دښمنی ورونو کې وژني څومـــــــره ښـــکلی دی

ځکـــه زه ګـــنم د نور لـــــه کلــــي نه راغـــــلې یې
وینه چــــې په مــــینه مینځې ته هــغــه آغلــې یې

لاس را کــــــړه ملګرې ولی دود مو ببړته ولی کــــړو
دا د دښــــمنۍ او دا د بدو غــــــږ به غلـــــی کــــړو

راســــه چــــې په ګـــــډه دغه هـــیله او اند وروزو
بس په مــــینه مینــه دغـــــــه داغ لـــــه زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښـــــــــته یې مــــینه مینــه یـــې
ته لکه کـــــوتره د ســــــخي د زیارت ســــــپینه یې

راســـه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کــــړه
نور د ســــتغو ســــپورو د بدل غږونه غلي کـــــــړه

راســـــه زما د عمـــر غلي کــړکي ته نوا ورکـــــــړه
شــــرنګ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـــه چې بې له میني نه بل څـــه ته ځان وزګار نه کـــړو
دا نیمګـــړی ژوند له هېڅ او هېڅـــه ځني ځار نه کـــړو

د وري د یرشمه ۱۳۸۵ لمریزلیږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګي کوريې را ويجاړ کړ زلزلې غوندې ده
دا زما مينه د کابل تېرې کيسې غوندې ده

چې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه سې د توبې غوندې ده

لکه درزا مې زړه کې اوسي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کړي د کعبې غوندې ده

ته وا بې مينې جوړې کړي دي دوزخ ته لارې
زاهده ماته د ګلونو د لمبې غوندې ده

دومره نازکه ده چې آن وږمه پرې ورو چليږي
له وېرې ګوتې وروړی نه سم د ښيښې غوندې ده

د وخت منګل کړه هديره د ګربوان لارې، لارې
وروستنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غوندې ده

تورتم کې ورکو مسافرو ته چې لار وربښيي
دغه سپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غوندې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــیاره خـــــــدایزده چې دا ګایه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مـــــــهال جرګې غـــــوندې ده

د لیندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونه

خدا یزده کـــوم کجیر دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا یې د غـــزل غـــوندې ښـکلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســـندره وه
خـــدای خبر په څـــه دغـــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شـپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې وروړی نه سم چې نازک حسن یې رنګ نه سي
دغـــــه نازولـــــې د ګلاب پاڼو کـــــې لویه ده

***

قند خـــــوږه د خـــولې د سوال ســـره تروه سوه
نارنجګله له حـــیا سپینو کې ســـره ســـوه

چې تر غوږ یې د کابل د بلبل غـــــږ ســـــو
په کوچي لالي کیږدۍ غوندې خـــوره ســـــوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څــــه هم چې بې تېغه به جهان په وينو رنګ سي
خـــو بيا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

څـــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســــر نه مې د مينې خمار وځنډه

ووت تورو خاورو نه رېدی سو جوړ
هرڅـــــه مې خوړلن په ايرو ومنډه

***

بيا مو يو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پيغکي يې رپيږي د پښـــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســـوی ځيګر له دې مزاره ووت

***

ښـــــکلې شوخ نظـــــر دې د حيا له تيکي وباسه
مخامخ راوګــــوره د زړه چـــــنار پرې ووله

ســـــره اننګي ټاپې کـــــړه د زلفو مچينوزغې ته
سپينه خوله دې ګاټې کړه ملنګ مليار پرې ووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین کمیس د حـــیا ناوې چـــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه ویر وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکارې
ګرد چاپېر ســـپینه خزه یې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمـــانځمـــــه

***

د زړه نغلـــــــــو مې چا په غشو د بڼو ویشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســــتورو غــــواړي

***

د ستورو کور مې له شیطان څراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســــي

***

ددې نتلي زړه کلـــه هیرېږي ترمـــې اوښـــــکې
څک، څک د کور په بام یې راڅڅېږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دې لړ پـه وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خــــــو لړ وار د هرکلیو ورکــوه ته

***

کغ کړي ببره سي چې لاس وروړم
لیلا د کـړوکې چړکې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مــــو څنې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شریکه کـړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو ښکلې ندي

***

هـــــر کله راسئ ما لېمې دي غـــــــوړولې لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښارکې

***

ځان نه مې بد راســــي له خپلې تندې وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووینم

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خـــورو زلفو دې وار د لوبو راکــــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به تښ راکړي

***

خوږې ګناه ملـــــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې ګرټ کړي

***

ما درته نه وېلې چې مـــــه راکــــــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښـــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

يو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــــسن آيينې روغــــــې رمتې مــــاتوي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د سپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خو زهد لا د مخه حکم کړی وو
زه تورن له دې توره د ښکلو جرګې وویستم

***

که چېرې سمنګی چا په کودوړې بدلولای
نو ما به د اوس هر څه په چیندوړې بدلولای

له پیله که د سترې ځوانۍ سترې رانښکاره وې
قسم دی دا پیچومی مې په زوړې بدلولای

***

دا دی له تندې به بېغمه سو او جام به اخلو
مینه وروري به پالو یو د بل سلام به اخلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یي مور و نیسي
نور به څوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړۍ راســـه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کــــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـــکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په څنګ نه سي
څو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمین یم خــو که ته چېرې دعـــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خــــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســـــې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې پاس په زنه ولې سپین خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســـلمان ته مسلمان بمـــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ډالۍ

ليلا زمـــــا د مينې ډالۍ ځان ســـره ساته
په دام کې رانېولی په ایمـــان ســــره ساته

د ښـــکلي مخ په پانهو دې کوم بد نظر پرېنوځي
ســرې شونډې روو ستر گو نه پېزوان سره ساته

د شـــــوخ یاغي نظر سره وربښمينه حيا ښايي
بس هر وختې شيطان له مسلمان ســـره ســاته

د نرمو شــــــونډو بيه له یوه ســــره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان ســـــره ســـاته

د مرغومي دريمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جنګ د ترورمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لیوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو وارې د غه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسواکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړي مازیګر خپور سي
هرڅه غــــزل غــــزل د تخیل هـــــنر مې نور ســــي

تور خــــــال یې د نرۍ وروځو تر منځ مــــینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر ســـــپور سي

دې میرې دښــــــایست ته برخې داسې څه ورکـړي
په لید به یې د حســـــن انځورګـــر خپله انځور ســي

که چېرې دې ښایســــــتوکې نه پلو له مخــه پریوځي
د ډېرو د ککیو رانه ســــــتوري به تک تور ســــي

د حسن خدایه داســـې څــه ورپېښ کړې ویش د می ته
چې زه په جام نســــکور سمه یا جـام په ما نسکور سي

قسم دی د ملــــــیار په شان به وربې ټول ماړه ســـي
که چـــــېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ووایم ســـــتا مینه کې څـــــومره کړېدلی زړه
پېښنه وه د ســــترګو خـــو په غشــو لګېدلی زړه

تېره شـــــپه یې بیا له ګړنګـــونو غورځولی وم
څـــــومره په زاریو مې له جــــام نه ګرځولی زړه

هـــره شـــپه په مـــا پردۍ برستنې لټوي روی
څنګه چې ســــهار سي بیا له لوړې بوټې وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښـــتیا راسره نه وایي
ته هـــم ورته پړ یې که دې چـــېرته دی کرلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګـــړوو ور په ور به ګـــرځېدلی زړه

ســـترګو کې یې ساتي نازوي یې په سرکو شونډو
داسې ښـاپېرۍ باندې ملـــیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې وروسته به خيرات وركوي ښكلې
هر كال به د ښايست په تول ذكات وركوي ښكلې

الله دې خير كړي بيا كوم د خالونو راوي مړ دی
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په سخات وركوي ښكلې

اشنا دې پسرلي كې د سخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شوندو نبات وركوي ښكلې

درځه چې دا د سر بيه وروپرې كړو ساده عقله
بدل كې يې د شوندو ماله جات وركوي ښكلې

د مينې خدايه داسې زيرې داسې څه رازده كړه
و كوم ته چې د شوندو سر سوغات وركوي ښكلې

ويرېږم چې ساده كوركي مې بيا بدرنګه نكړي
د سر په بيه ورد سومنات وركوي ښكلې

ملياره تږې زړه دی د ازل وږی مور نه سو
د حورو چم كه څومره سات په سات وركوي ښكلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر سـتر ګې په تا پرېوځي
هیښ به سـي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری یې ماته بس دعــا د پیر بابا ګـــرځي
کله چې دې سرې شونډې لیلا په ښــېرا پرېوځي

ښه دی چې سـندرې نه درځي تا ښایست میرې ته
سـتوني د شـپېلۍ نه به آیت د نوا پریوځي

نه چې سـتا له لاسه بخته بیا روژه په خوله سولم
ویره ده سـپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

سـتا وینا ملـیاره د ېرو پړو نه زیندۍ اخـلي
کټ مټ لکه غـــږ د معافۍ په سـزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سیوری ته د لمر له ځانګو پاڼې غزېدلي
تا چې د کنډو له سر نه ما ته راکتلې

لارې لارې تللې رڼې اوښکې دې په ښکلي مخ
چا دې د ښایست سپېپاره ورانه وه لوستلې

زما نښې د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
ځکه سپینې پاڼې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل ښکاري په سپین نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه یې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښــــاپېرۍ وينم ديوان مې ويښــوي
بس شــونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ويښوي

چې ســـم جوړه ګومبزې د ژوندي زيارت سي ډډې
رامات مې تاويزونه ســـــي پېريان مې ويښــــوي

ښـــکاريږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت ســـو
چې واورو کې ويده ســـم او باران مې ويښــــوي

زاهده ســــتا په دم مې په ياغي زړه څـــه ونه سي
ښـــيښه چې چـــېرته ووينم ايمان مې ويښــــوي

له کـله نه چې مـــــا د زړه مــــــنلې ور ته پړ يم
ويده په اوداســـــه سم خو شـــيطان مې ويښوي

رندانو راته وايئ شــــيخ چـړي اوکه زه ګـــرم يم
چې ســــم په جـــام ورپريوځم آذان مې ويښوي

ملـــــياره يو ځو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ريښې، ريښې ګريوان مې ويښــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خـــيال په تږې للمــه مې وريږي غلې غلــې
يوه د هســـــکو ميره د اوبو په شـــانې ولې

څــه نغوته ده د مينې څه غــزل څه توتکی ده
څــه دنګه ســارانی کوچی کيږدی نه راوتلې

هغــه چې تش په ياد يې زمـــا ژبه سي آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مينه ده دومره ده سپېڅلې

احـــساس مې د غـــزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې ورويې د پاس ګـــودر د غـاړې ولې

په کومو کې چې زانګي ليونی شــبې د مينې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښـکلې

نو څنګه به د لمــــر په تال کې نه زانګي نوا مې
چې دا ســـې ګلورينې نازنينې ده پســـوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کیږي

***

دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې ځوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي

***

ګلې زما ترږې سترګې ترږې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډ کې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
ځو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو ځو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې لیدلې یې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د یاد بدله ده

شکر ستا د مینې د آیت په اوبو ولی سوم
ته مې چې قبله سې عقیده مې تل تر تله ده

خدای قسم په غلا یې خوند له شا تو نه تېرې کوي
سره غوټه د شوندو دې خوږه لکه سنځله ده

ټال کې د خیال ځکه ځنار غزل زانګي
د نګې غنمرنګې قد دې سم د ګلو وله ده

یو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بیا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شوندې کله کله ده

زه یې ونه کړم ته یې ونه کړې ملا خو لا پرې غوړ ندی
مینه دې دنیا کې پیدا کړې خدایه څه له ده

ستا کتاب که مست د مینې شېخه چېرته پر ګنې
پوه سه دا خوږه ګناه مې کړې څو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

لاره کړلېچ ده ګلې خبر دی يو څـو ګامه راســـه
مزل مې سترې دی خو ګوره تر ما ښـــامه راســـه

پدې پوهيږم تر قيامته څـــوک د چـا مل نه يي
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جـامه راسه

لا مـــو خبره په ســـلام کې ده ولاړه ګـــوره
ســــلام پوره کـــړه د ګډ عمر تر کلامه راسه

مـــلګرې ګـــوره تروږميو دې زړګـــی تړلی
واده پوره کړه اوس راغـــلې يې تر دامه راســـه

يو څـــه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمين پرې وايه
يو څـــه دې ته نيت ســادة کـــړه له ناکامه راسه

راځـــه چې تېر غـــوندې له يو بل نه ځاربږو ګلې
مرګی بڼو نه رانږدې ښـــکاري ســلامه راســـه

قـــسم چې ســـاء مې يې بې تا مې ګذاره نه کيږي
د مينې لمونځ مې قـضا نه سي رونږ امامه راســـه
د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا

یوه خبرد نازولې لیلا
ښو نه مې تاوه ده ځنځیر غوندې
چې نن سهار یې راته وویلې
داسې مې بد ایسي ځنځیر غوندې
له هرچا هرچا مې ګیله خو یو
له ګرانې مینې مې دا هیله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې یې کړم
داسې درنه وه د شوګیر غوندې
ما ویل چې زړه مې ښه پر ځای ترلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقیقت وه راته
هغه هم تتنه سوه تصویر غوندې
که چېرته خوب یې د خوبونو خدایه
ددغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره یې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبیر غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده تربنه
نور به یې نوم په مینه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مرید یم که سي پیر غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې خدایه له قلم دې ځار سم
ماته یې څه خواږه رنځونه کښلي
ښکاري د ټنډې کرښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدیر غوندې
د ملاډوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره یوه ده
د مینې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپین منځ کې توپیر غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناټې ګروي
ښیښه مې خوښه ده قصاب خو نه یم
د ترهګرو د تکبیر غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کــــوئ شـــړې ببرته وړې نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړې نه سي

دومـــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســکروټه شـنه نړې نه سي

خیال ســـاتئ چې دا خـړه جونګړه مو
بیا د کوم ښــامارد خولې مـړې نه سي

نه چې ګاړګوتي پیکي ببقدره ســـي
پام چې یې لیلام ټیک او دړې نه ســي

ډېر ګـــــرم به په وړه ســزا ولـمانځو
چـــبرته که نیمګړې دا لړې نه ســي

زمـــا د نظـــر آس به کـــې ونه تړې
څـو چې دې زړه جبل زلفې کړې نه سي

عقله راځـــه یو ځـــل د زړه ومـــنه
ګـــــوره درنه تبره دا ګړې نه ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومــــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
څو چې د رســــره غاړه غــــړې نه سي

اخ به د ملــــــيار د زړه ونه وځــــــي
تاو دې له کمځو لکه څـــــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو يې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به يې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پرېوځي

نور يې په کړې ګناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره يو تورمخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نيولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کېږدی مو ستري وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چــــېرې سین نه یي په خاخکي ګوذاره کوو موږ
بس او ســــپنخړي یو په څک د زړه چاره کـوو موږ

مه کــــړه قسم که به دې شــــونډې سلامتې یو سې
چـــــا ویل ګونګي یو د نادودو ننداره کـــــوو موږ

موږ مینان یو آن جـــګړه کې نوم د مینې اخــــلو
پیل هره چاره د ښایست په ســــېپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سـجدې ځای مو محراب د وروځو
او دس په ډول او لمونځ په غــــږ د نغاره کوو موږ *

دا یو قلم لرو ښـــــکر نلـــــــرو له زړه نازک یو
دا ســــې ونه ګڼې چې هسې نظاره کــــوو موږ

* له ډول څــــخه موخه د غـزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشینګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مينې مستې سر کې لري
د سـرښندنې او ر ځـيګر کې لري

چـا چې وي عـشق لکه آيت منلى
په دې دنيا حـورې وزر کې لـري

زړه چې له هـره بريده اوړي پسې
ښـا پيرۍ دا سې څه نظـر کې لري

هلته که شـيخه يو څه ستا سره يې
غلمان به څـه شى په بستر کې لري

دا چې له شعره يې سـکروټې اوري
کوم ليونى ارمـان ټټر کې لـري

ته يې سـجدو او شوګيرو کې غواړه
ملـيار يې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

د زمزم په شانې ولې
د زيارت غوندې سپېڅلې
ما ته هر څه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې نګه نګه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې
***
ته د خداى غزل يې ښکلې
کټ مټ ګل يې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شوګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوا ښ او سکوندل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خدای په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه ترتا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يې
خدای سته ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه یې ړنده ده
او دا هم نهویني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شیطان ځراغ ورکوي
او د سیندونوله ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدایه تر څو به ستا د نور چینې په ما وچې یي
خدایه تر څو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که موږ مور مړي
بس بلهارۍ ته هست یو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته يې شـــــمېره پيره څو روا څو ناروا كــــوم
تور امــــام د خال پسې په مينه اقتدا كـــوم

ښـــې زمـــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې كړه
خدايزده شـــېخه دا خوړه ګناه څو ځلې بيا كـــوم

دنګې غنمرنګې او د رز اوښـكې مې خوښې دي
څومره درته ووايم هم ها كـــوم هم دا كـــوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک يم ښېرا نه راځي
ته مې په ځيګر وله او زه درته دعا كـــوم

خير زمـــا امام خـياله ته كه يې كافــــر د عشق
زه خــــو مســـلمان يم پيلامه په بسم الله كوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هېڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا ! له مور نه ستا د کړې ګناه پور اخلي

خدا بزده چې بخت به دې میراث مینه په برخه راکړي
خو د مرګي په پلمه زمانه ختین کور اخلي

دا سې حالت کې د ژوندون پېټی پر سر ګرځوو
چېرته چې روي ګورګټي خاورې د ګور اخلي

لږ چې ستا ور سزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو منډو ترړو ستړی کړې یم نور
څوک په سکون رانه د غبرګې دنیا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ساقي نه جام نسکور اخلي

ښکاري د دې دنیا تورمخي به لا جګ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو د دې وخت سره په ورانه اوړي
مو دې سوې ساندې راکوي او تېنګ ټکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپیني خـوله خوند یو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کـــوم لیونی به څک د ســـرو شونډو په زور اخلي

د چنګابښ اولسمه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

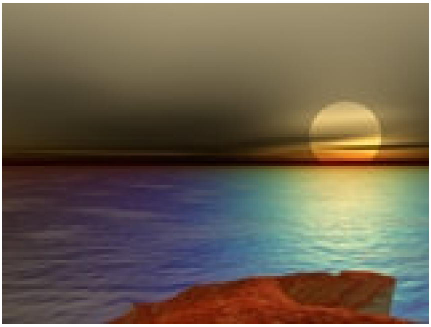

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترګو

چې چم نه د تنکیو غنمرنګو تږی وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترګو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترګو

بس دغه مې راتګ دی د بېلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترګو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری بې مینځلی په درياب د تورو سترګو

د چنګاښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا مير د ميدان روی تهوپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتيا ويلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر وارې خلک
د سترې ذهن منداړو کې شاربي
خو کچ يې شيندي د خيال کوخو کې
تشه شړومبه ورېي ولس ته نيسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې په آیت کافـــر مــــې یار نه سي کیدای
هــغــه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کــاروان دی د لونګو او رانه بانه یې ســـاتي
ناولی مـــو ددې یون ســـرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه ســـي وړ ناوړ ســـي رادبره
دا مــــه ګڼه تیاره کې د څه شـمار نه سـي کیدای

قسم هـــره نادوده دې په وړه ســـزا لمـانځم
پښـــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څــو ځلې مې په تېنګه غېږه لمانځې دنګه پوه ده
چــــاره د تږې زړه مې په یو وار نه ســـي کیدای

ملــــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کـــړې د زلفو چېرې دار نه سي کېدای

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دې ره ستړې ورځ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو ښاپېرۍ نه کړه چاپېره

سپوږمۍ د سرو تبې سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنیا کې دنیاګۍ وه رانه هېره

د دیو اورمېږ مې مات کړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مینې سېپاره مې سوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه سه
هرڅه هرڅه کې یو سولو موږ پرته له کوشېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځای نه یي
کرلې د بوسې غوټۍ مې ووتې له شمېره

اوچت به یم چې یم ستا د ښایست په آیت ولی
د مینې سپین مومن ته له دجاله نه ستېه وېره

د چنګابښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خو به خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ماښام نه ملا بانګه پورې
د سپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښیښه کې مخ د یار ښکاریده
هر څو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیګا شپه خولې ته یې د شونډو په پیل څکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړګی به دانګي ورته
که په رښتینې چېرې واوري د انسان بلنه

یارانو څه وایئ د کال روژه کړو ماته که نه
امام مو نه سته چې خپره کړي د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره لاس راکـــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســــــــتړې په بللو د کـــــاروان بلـنه

د چنګابڼ ۲۶مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو اوربې سوې ماتې ستوري تت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلی نن له دې بنداره یوسي

د ارمان ببرۍ کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندې بیا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره یوسي

دا سې سُر دا سې نوا دا سې لی دا سې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کیږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مړې د سر ویرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د ستنه غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کـــړه نازولې چې لښـــکر لښکر باڼه دي
چېرې خـــدای مه کـــړه سـندره د رباب له تاره یوسي

زما د عـــمر شـــیخي واخله د غـــزل د بڼ ملـیاره
یو څـــو داسې توري راکـــړه چې بس زړه له یاره یوسي

د چنګابس ۲۷مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غـــزل توري وري دي ســتا د حسن ايلبند ستايي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښايست ګوتې يې پيايي

ارزولـــی د نور ګـــــوتو دغـــه ولی او نتلـــی
ځکه زه ورســـــره هو کـــړم زړه که هرڅه راته وايي

د خيال ښـــا پېرۍ ناســته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســتونې دی ورکړی بس چې هرلورې مې بيايي

دا د ذهن ياغـــي آس مې دغـــه پړي ته رام نه ســي
زه که حـــــوره تربنه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شپخه راسه سوله وکړو نور زموږ منځ کې څه نه ستنه
ما په زړه کې دی موندلی ها دنيا دې ټوله ســتا يي

دا زمـــا د غزل ســـترګه د ښــکلا چينې مينځلې
زه په هرڅـــه کې يار وينم دا وينا ما ســـره ښـــايي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې تړې دی په څک کې دریاب اخلي
د الف ځای کـــې د حسن کتاب اخلـي

زمـــوږ تکـــبیر د ترهګـــرو تکبیر ندی
چــې د نورو په ژوندون به ثواب اخـــلي

چـــې توبې راماتوي په ســر د شـــونډو
یار مې لمــــر دی د بخـرکي به آب اخلي

دومره ښـــکلی خو به کله دا ســې وکړي
چې د یو څپک ژوندون به حســـاب اخلي

زورور مـــو ځکـــه ډډې خېټې ګـرځـي
دلته لا ډنګر وزګـــوړي قـــصاب اخلی

ملـــیار څـــو ځلې د مار له خولـــې وتلی
خامخا د یار له خولې به ځـــواب اخلي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې سرې منګلې په ښېرا ورته نیولي
همدې دې په ښایست ولي ناولي ډېر ترلي

هر څو که نظر مات له دې ځلمي سرونه ځار سول
خو دنګې ښاپېرۍ حسن دې بیا دیوان بللي

ګودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مري
چې دلته د نظر غشو شینکي منګي ویشتلي

د زړه حال مې چې وویلې ښایسته سترګې دې مړې سوې
بانه دې پښتانه غاړه غړۍ سول غلي غلي

مولا دې خبر کړي نه چې د کوم باز خولې ته یې ورکړي
په غبرګو توتکیو تورحبش دي ټوکیدلي

نخرې دې د سپرلي وربخې د زړه په للمه اوري
د نور مستو چینو نه که جنت نه دي راغلي

مزار به مې په پېڅکو د ټیکري خامخا لمانځې
دا دود دی چې راڼه وروسته له مرګه سي ښاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدا یږو ســــتا ســجدې که څاڅکی باران راوړي
شــبه مخکې پدې تکبیر چا ســـــپین کبان وژلي

اوس هرڅــــه چې پېښــــیږي د ملــــیار زړه یې منلې
یو څـــک ته دې د شـــونډو جـــــنتونه درتللي

د زمري ۹ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا کلی ړنګ ښه دی د مینې لیونی نه لري
دوی په جامونو وېش د مې کوي منګی نه لري

دا خلک څکه له ګرېوانه لستوڼو تښتي
دلته کې خړه زرکه ځاله مار سوری نه لري

خدایه در ځار سم واک د وخت دې چا ته لاس کې ورکړ
خو ځنده څلي دي بنګیړي خو زړګی نه لري

دا څووم ځل سو چې د شنو سترګو نظر یې وهي
ښکاري ښایسته مخ دلیلا سم سپېلنی نه لري

پښتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خر وګړی به مغزی نه لري

د خدای غزلو یې برجونو ته اوړه ورکړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته سړی نه لري

ما شوم ریبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره ســـــر ګوذار ته نيسې د ګوهـــر په تمه
خـــو د اشـــــنا ويشتلي ګاټي دې غمى نه لــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز ليږديز كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریاد یږي له مالت مـــــو چې وتلـــو یاران یو یو
ماویل تم ســـه تا ویل ځمه وربدلـــو باران یو یو

چې مشال ښـــاروان مووموږ د تیارو په تورو غشو
مســــــاپر په بېله لارو بېلېدل له کـاروان یو یو

عمر تېر ســـو له ســتار نه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی لا شـــمېري بم ویشــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطی وهلی په خـروار به یې مور نه سي
خو اوس ښـــه ده را رســـیږي لږ ترلږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښـــتنو وخت به راســـي
د ټیکـــري ناولي غله به راکاږي له ګـــریوان یو یو

د ســــــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســـي
دا رښتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کـــې اشـــــنا وینو
شـــبخه ما در شـــریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښـــو ښـــکالو یې اورم د ملیار نګه غـــــزل کې
د لیلي په چـــاودې زړه به راتــو کـــیږي ګـلان یو یو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو څه به وو که می مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
څه شګې څه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که رښتیا ستر ګو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنګه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنګ او لونګ دې واې ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په خټینو اوب غړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بار خو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړينې کــور به رنګ وو څــوک به بوره کوندۀ نه وه
ژوندون که د مرګي ســـــر په مردکو کــــــې خوړلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره دځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چتېه دنګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو تال ته
دې تږې جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاويږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې وینې خو قسم دی پیره
کله چې دوی وینم نظر مې خړ سي
لکه غریب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرمیږي
د هیلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې یادونه شنه کړل
د ورېمې لاس زما پر تږې نظر
د بېخودۍ د پریښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ یې راته پرانستله
نو ځکه مینه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې یې
زما په غزل کې څانګې څانګې کړله
هغه رنګینې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بیا ګلونه سول اوس شرنګ زیږوي
خو هئ ارمان یوازې یاد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به یې کیږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مینځلې راوړه
هغه خوښې لوټ سوې
خو یو برباد زړه یو فریاد پاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پايله څه ترخه ده پيره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پاڼو نه راجوړه د باران کېږدې ته ژاړي
کوچۍ مینې قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاړي

ته وايي ښاپېرۍ باندې باران په شېبو اوري
ځولۍ ورته نیولې ده اسمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غزل خیال مې بیا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصور بدله بیا د دار رسۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به يي، بلبل که د ګل وير ګلۍ ته ژاړي

سپېره مېره کودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلی زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جنازې دي د ښترو او د لمنځو
په غم د رنګې ځالې توتکۍ سيسۍ ته ژاړي

پلا زمېنه د ښايست يې، مخ يې سرو ورېځو نیولی
چا شونډې ترې څکلې دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملـــــيار غشی سه پاس اسمان سوری کـړه
ترڅـــــو به للمې دښـــــــتې د اوبو ابی ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو که په مېنه زموږ اور ولګاه
شېخانو دا بل سوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښایست پوره زما د زړه د تاج محل شو
له کله مې چې یاره ستا انځور ولګاوه

منم د نن واده به دې ښایستو کې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شور ولګاوه

جانانه ما کو څه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکه زهد دلته کې خپل کور ولګاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غاړه یو سي
د ښکلو سخاوت که لږ څه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیسي
بې علمه شېخ چړي په ملیار تور ولګاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا خوب

څنګه ړنګه بنګه بېګا خوب کې وې راغلـــــې
خدای دې راته ســـاته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښـــایست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســـــــپېلنی وم خو نظـــر رانه وهـــلې

جوړه زلـــزله وه زړه کې شور وو د یادونو
ترمې اوښـــکې ستا یې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دي
اوروورته څادر وو ســرو لمبو چینې ځبېښلې

درز غپ د مرګـي وو دوړو ځنې غورځـــــولې
کـــډې د لــــونګو او د زاڼـو باربـــدلې

ونو پاس آســـمان ته وچې څانګې وې نیولې
پېڅکي د ټیکریو پکـــــې پاڼې رپېدلې

غوځ ګلاب ســــــرونه وو تنې تلې ړنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بیا بګـــــوې نڅېدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــپول کې د ليوانو ، سـورلنډيو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې ميږې ترينه ورو ورو ځـښېدلې

څومره سترې خوب وو څـنګه توره تروږمۍ وه
خدای قسم سـبا مې آن ترې وربغې تښـتېدلې

څو چې داړې ازغي او ښ د مرګ ونخورې
مړې نه سې کړزې تېره شـــپه چې ګډېدلـې

څـــو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
ګل نه سي ها وينې چې له خــــال دې بهېدلې

***

لپه د دعــا کې به ماشـــوم ارمان سـوځېږي
بيا به تروږمۍ يي او بګـــوې به لنګـيږي

دا د وېرې خوب به دې نيمګړې ښکلا سـوځي
دا د اور پړونی به دې شور او نوا ســوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډ اسې ژامې غــــرونه زړونه کاڼو ســــره خوري
شـــېخان د زمانې کتاب له پاڼو ســــره خــوري

چې يو ځای روي شونډې او پېزوان خـوله ګرمه نه ده
تل خــــواره ورېږ کې له موماڼو ســــره خـوري

خــــزه کې د بڼو بتی د ســــترګو ترېنه ســــاته
د وخت روی نظـــر ځپې له زاڼو ســــره خــوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره ډېر مې ښه یادېږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن ددې له مخه
خدای مو په لړځه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
ځو مې د کور له وره نه خرپ واورېده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې ټنډه بر ګرځوم
پدغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیڅکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به یې
بتۍ کې سوی
یا به دې سر کې
چا یې میخ ټومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو ګوتو
ستا د پکړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه وینې چې زما تندي کې
ستا د زیړو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د پښو د خوړ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما څوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګیه

هر څـــو که خوبونه په مړوند کـــوو
مرګه آخر ستـــا لپاره ژوند کـــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
یاره هرکلـــی دې ډېر په خوند کـــوو

موږ ته له بڼو نه هم نږدې ښــــکارې
هره شېبه عمر ســـــتا په بنـــد کوو

خوږ اټک یې خامـــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مـــبنه په ابلبند کـــوو

ګوره اوس ایله د ژوندون چـــل راغی
لږ تم ســـــه بیا هرڅه ستا په اند کوو

غـــبږ به دې قسم په نغمو ډکه کـــړو
موږه شـــاعران یو ښـــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلی وې راغلــی هسې نه چې پلی پاتې ســـــې
خوله وا خله ناره،ناره سه نه چې غلــی پاتې ســې

هر پرهر دې توری د غـــــزل دی ســـمه ټولګه يې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ویشتلی پاتې سې

می باندې اودس کــړه اقتدا د خـــــال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلی پاتې ســـــې

دا چې دې د ښـــــکلو مخ ته تل سپېلنی ګـــرځوم
بس قســـم دی غواړم چې ســـوچه او ولی پاتې سې

ګوره ښـــکر به مات کـړې وخته ماته اړم کېږه مـــه
لـــړ دی ترهګر غـــوندې له بخته تللی پاتې ســــې

خدای دې شـــــېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غـــوندې مې تل له لوږې بوټ وتلی پاتې سې

زه به یم او شـــونډې ما ته پیر دغه دعـــا کـړې
څه تل د پېزوان غـوندې په خـــوله تړلی پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوخ غزل دې سترګو کې بوسې کرې
ببخ دې شین سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــیاره بس مین یې پاړوګـر نه یې
شـــپه نه یوه شپه به په کوم مار چیچلی پاتې ســې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شپې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګکونه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سوو ښېراوو د ظالم ماڼۍ ويجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکاري د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

ورېځو را ښکته سئ راغه باندې ښکاريان ړانده کړئ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مود ونو وچو ګوتو کې ريښکۍ رپېږي
وطن زيارت سو ښکاري لا مرګي په وار پاتې دي

لږ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له مليار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ کړئوم
وايه اشنا څو به ستا مینه کې مخ خړ کړئوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خو زه سپین سترګی په پردې کتوو پړ کړئوم

ارمان تر اوسه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله یو څو توري لوڅ لغړ کړئوم

د قصاب لور ده ما په تشه خندا نه ارزوي
څو که دودی ورته هر پل کې د انګړ کړئوم

د زړه څنار مې دې سودا لکه ویښې خوړلی
دا په څلور کتابو پړ به څنګه ورړ کړئوم

د حسن خدایه بس په خپل ځایګي یې وارزوه
څو به سپیره مېره د ښکلې پښتو ګړ کړئوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه يي په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې خُم را مات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه يم يو دا د سکونډلو چل مې زده دی

د حسن ذکات و بښ له دې ما تږي هم دربوله
که نور نه يې په سترګو د څټلو چل مې زده دی

دې سپينو تورو څړيکو کې مې درد دومره اخته سو
والله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو وري د ښکلو تورو د ښايست ورشو کې پيايم
خو نه وايم شاعر يم د غزلو چل مې زده دی

ملیار يم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه يم د هر څه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پاڼه دا څنار

ساقي تنده مې پاېلې د خماره پورې ځي
يو سر لرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مرورې دي له غرو نه را کوزېږي
وېرېږي خړې نشي څو تر ښاره پورې ځي

خير دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وېش يم
سپېرې شونډې مې دا دی تر بلواره پورې ځي

ورځار شم لا د زانګو اتڼ مست وهي څرخونه
که څه د ګولۍ ډز يې تر کتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
دېرې مو له لنډۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې ستړې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د څناره پورې ځي

زه ګرم نه يم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونيسم تر ياره پورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــــيار ه پام د خوب کيږدئ په ســـترګو خوره نشي
د دنګې کوچۍ کډه تر ســــــــــــــهاره پـوريې ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــــه یې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وایي
خدایه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې یار څـه وایي

خــــــیر د کومې دنګي په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز رابښکاره کـــړه چې منصور لره دار څه وایي

ما ته یې د سُـــــــر او تال پـــــه ژبه دنیا پرانیسته
خـــــوار ملا ته وو ایه رباب او سِـــــتار څه وایي

زه شاعــــر یم ماته د ګلـــپاڼو سبق ښه راځـــــي
خدای که به پرې غوږ یم چې د شوبلو کتار څـه وایي

دا د کـــــــوم ناولي د نادودو پېښې ګرځــــــوي
ســــــتړي اورمېږونه د ښښتر او څــــنار څـه وایي

ســـږ به کومه سپینه ابۍ وربېځ دلـــته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وایي، دا دوړې د ښـــــار څـه وایي

وږي د غنم پسې مې زړه لـــــــــکه غنم چــوي
کال ته به بیا وګـــــورو چې کر د کوکنار څـه وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ساده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُنار څه وايي او هلته مُنار څه وايي

دا د لونګ ډله به په کومه ډزه وانوړي؟
سترې مزل څه وايي، کاروان ته مو لار څه وايي

سته دي څو ټپي زانې څو مات بنګړي پوهيږي چې
خوار، په زړه ويشتلی، او نتلی ملیار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آسمان ولو په ستورو
سبا چې څه پېښیږي بیا به ګورو

د لمر لمن کې وکړو سندرې
سینګار کړو کاینات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخلو له سیورو

باران باران ملګرو وږمو خویندو
راځئ چې نور په سرو سکروټو اورو

دا یو کلی دنیا کړو ربښتیا کلی
شپېلۍ کړو بریالۍ پر سپکو سپورو

نکریزې د ټوپک په ځای وربار کړو
ځئ نوم د بنجاره واخلو له نورو

یو شین ښار د انسان په نوم آباد کړو
بس رنګ کړو کربنه وبش د سپینو تورو

د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سر مې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سې نګه سُر سې په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د توتکۍ له وزره څاځي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غوندې به ولې ولې نه يي
له هسکه دنګو څانګو د نښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چو پړ ته به دې ولې ګونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه نګه مينه يې حيا باندې پسوللې
په ننګ د تورې پړق يې په لښکرو کې راځي

ښايست دې د درنو نرخونو ناز پلورې پر سيالو
خوږې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيړه، نڅه، شډل، ســـپېڅلي توري لرې زړه کې
د پټو خزانو په شــــــــمله ورو کې راځــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښـــکلې مينې پالو
بس خـــير دی يو څو ورځې مرورو کې راځــې

د کب شپږمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

خټکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مورو ایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زمونږ پالېز په خروارونو خټکي کړي وو
ته خټکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه خټکۍ،
چا ته ګربوان څیرې کړم ؟

د کب۲۰- ۱۳۸۲ کال- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شډله یاره

شـــډله یاره وایه څــــو راپسې بم ګرځـــــوې
د خپل د کلي د ماشـــــوم له خولې نه مم ګرځـوې

قســـم لمبه به یې ســـتا د بړیرې تبرک وســـیځي
زمـــا په ســــترو ولو ډز خـــپله قلم ګرځـــــوې

شـــېخه ما ځکه ته پرې ایښی یې او خال پسې ځــم
په خـــوله الله وایې ، لستوني کې صنم ګرځـــوې

خدایزده چې کومه ټینګه غیرړه مې در یاده سي چې
زمــــا تر مزاره لا رســـــیږې نه قدم ګرځــــــوې

ســتا د ښــایست زما د غـــزل ورشو به شاړه نه سي
څـــــو چـــې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اســــویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځـــي
ملیاره خدایزده چــې د کومې میرې غم ګرځـــوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وایــــه پــــه څــــه د دریانو شــه لالي لاس رپیږي
ځکه چې ســـته دي څو شملې هلته کې پاس رپیږي

ښــکلې د حسن ســمندر کې دې څه کوډې سته دي
چــې یې له وبـــرې نه لینګي د هر غــواص رپیږي

تندې به ماتې ســـي جانانه وچـــکالي به ومـــري
خیر دی که لا مو سیند سراب دی پرې براس رپیږي

دا دې د ســـپینو غاښو ځل دی په خـوږه خندا کې
کــــه د ګـــلابو په هېنداره کـــې الماس رپیږي

ګــوره دا شـــونډې غنمرنګې لــږ په وار راکـوه
ددې درنــــو وریو لاندې د زړه آس رپـــیـــږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې لوست

مورجانې بيا يې له ټولګي وويستم
بيا مې ښوونکې،
ټولګيوالو ،
آن ها تورې تختې،
راپورې وخندلې
***

څومره ښه شپه وه
په سبا يې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدايه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکارېږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خيال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زيارت تکه سپينه
لکه زما د الفبې سبپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکې د غزلو ښايسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ته مينه ښيي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښيي
افغانستان راښيي
***

مورې د برښنا په مزي ناستو توتکيو په شان
دغه د مينې سپاره پسې په شرنګ وايو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خداى لېږلې څو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
څو دغه توري ټول رانه ستوري سي
او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي يرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره يې؟
له زړه مې تورې وينې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ويشتى
زما ټولګى،
زما ښوونځى،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه یې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچوني
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ویل چې ځنګه تا ویلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ویېونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پیلېږي
سم به ښوونکې پسې ووایم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بیا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه یې څه وپوښتل
رڼې، رڼې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ویل
دوه، درې، څلور ځل یې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم یې زما پر مخ وویشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مته یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل

***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مته نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې څو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښنو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، خټه کې نغښتې لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پېټی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پر ښه نه يم
ځکه مې داسې پټيېلې مورې
چې دا د جبر پېټی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به بېځايه نه ځي
ما ته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته ښيي
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مینې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنګ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نومېږم. په کال ۱۳۴۵ کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته پرانستلې. لومړنۍ ـ منځنۍ او لوړې زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې کړې دي. د پښتو ادب د نګه شعر له یون سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د خپراوي په ګانې د ښکلې کېدلو څخه تر مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړي. او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلې دي چې د داستانونو په مجلة کې خپرې شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې دادی ستاسو مخې ته ایښې.

ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د نظر وړ وه نو خپل درانه نظرونه په لاندې پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

ډېره مننه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library